

Ono malo

by Emir Sa on Friday, January 20, 2012 at 3:19pm

Autor pisma u boci, nadjenog u moru blizu ekvatora, je nepoznat. Nepoznato je i vrijeme i mjesto nastanka ali se zna da su ga, prvi put, nasli mornari broda sto je plovio pod zastavom zemlje cuda i preveli ga na sedam jezika jer su dolazili sa sedam strana svijeta. Kad su ga naucili napamet, stavili su ga u bocu jamajskog ruma i svecano i simbolico spustili u more, dvije milje juzno od Rta dobre nade. Narednih mjeseci i godina, pismo je izranjalo uz dokove velikih luka, na pjescanim plazama tropskog pojasa i ispod kamenih litica ledenih mora. Pojavljivalo se u zaljevima gdje more spava i gusari se sahranjuju, u deltama mocnih rijeka i maglovitim frojdovima, u bocama raznih boja i oblika: u boci sangrije oblikovane kao violoncelo, u malim pivskim bocama uska grkljana, bocama pljosnatim i onim siroka struka. Precutnim dogovorom skrivenim u utrobi vjetra, svako kome se posrecilo da nadje pismo i procita ga, slao ga je dalje, fino polozenog u tek ispijenu bocu, u nadi da ce negdje i najzad pismo doci u ruke sreće kojoj je i namjenjeno, da i on(a) procita...

Ako mi samo namignes, kupicu ti piramidu okrnjena vrha. Obljepicu ti sobu tapetama u cvatu ako se protesas gola od tusa do spavace sobe. Ako me poslije dotaknes stopalom ispod jorgana, ljubicu te svuda, hocu svega mi. Izbrisacu sve dileme s tvoga lica, odagnati svaku sumnju dahom mojim ako mi se nasmijesis kad jutrom progledas pa se poslije protezi koliko ti volja, kunem se, necu te skakiljati. I ako mi sutra, bas sutra, napravis zarbo kocke, razdjelicu sve moje price zvijezdama i nikad vise necu napisati ni slova. Sve cu onda samo tebi pricati. Donjecu ti vrelo mlijeko sa medom u krevet svakog januarskog jutra ako mi bilo kojeg dana u maju, samo jednom, kazes da sam lud sto te tako volim. Isklesacu onda srce iz stijene pored mora i natopiti ga sokom od borovnice pa da se vidi i sa druge obale, drugog svijeta, planete neke jos nepoznate.

Ako budes cutala na pravim mjestima, napunicu bambusovo drvo pralinima i sakriti u ormar, da ga nadjes kad si ljuta zbog nereda. I ja cu biti tih, obecajem, sutacu kao zaliven kad listas modne revije i zurnale ili gledas one glupe serije gdje su svi muskarci zgodni a sve zene rospije. Urezacu tvoje ime cakijom, ili barem provo slovo, na svakom stablu u gradskom parku ako me poljubis u obraz pokriven bradom od tri dana

kao mrazom, da mi usne tvoje ucrtane karminom ostanu, kad na posao krenem.

Doziracu samopouzdanje ako samo das naslutiti da sam zgodan. Necu se folirati, obecajem i sapracu kadu nakon kupanja ako treba, sloziti peskire i zapaliti svijecu s mirisom lavande na lavabou. Zaspacu u slapu ako pustis kosu da raste. Vezacu je njezno u pletenicu kao fitilj, da njime palim ljeto kad okisi i pozudu za zimskih predvecerja. Ako me onda pustis da se igram, promjenicu ime gradovima i dati im imena tvojih raspolozenja: sreca, ponoc, petak, vrba i tisina. I pusticu te onda da spavas sve do podneva jer znam, i igra moze da te iscrpi.

Sjenku cu ti obuci u svilu, namirisati je smolom bijelog bora i nakititi cilibarom ako mi oprostis sto sam proslost pofajtao kapima tvojih suza i slagao je onako zguzvanu u sjecanje. A ako se opet sjetis koju boju volim, kanucu kap vode u mastiku da zabijeli i nazdraviti za sve godine i tebe u njima. Ako me ustines za guzu kad se najmanje nadam, pitacu te suhom sljivom, orah u njoj sakriven. I pokazacu ti, jer nisi znala, da tama moze da ugrije sobu. A ako stavis one ciganske mindjuse sto ti mati dala kad si odlazila i sjednes u fotelju od pletenog pruca u uglu balkona, kao ptica rijetka u svom gnijezdu, slusacu te onda kako sutis i priznacu ti da te volim.

Kad procitaju pismo, skeptici prepoznaju lazova izmedju redaka. Romanticari puste pogled da klizi niz pucinu, pajaci se uozbilje a dzezeri zaplacu u tercama. Npopravljivi osjete zavist sto ga sami nisu skleпали. Mladosti se otme stidljiv osmjeh pri pomisli na voljenu zenu a zena prepise svako slovo da se njima hrani pred spavanje i opsuje dan kad su udala. Neko se nada da nije kasno, neko zaplace i svi do jednog zacute i osvrnu se, cini im se da ih buducnost priziva sumom valova u praznoj boci. I smijesi se, buducnost u kojoj sve zemlje imaju izlaz na more, vrijeme u kojem se i obicnim danom poklanjaja cokolada i nalivpero... svijet u kojem treba tako malo da budes sretan.